

(ג) מיגינה יג.: 3 [לקמן]
 י: כליס פ"ז מ"י עירובין
 ז: מנות דף ל' ע.][
 ט: נרכות מה.. ס) סס חולין
 ג) עירובין ד.. 7) סס
 עלה: נגעי פ"ג מ"ע.
 י) חזקאל מג יג.
 א) מרות פרק א מ"ג.
 ט) זבים פרשתה ה ה'ג.

כלין הש"מ

גמ' שיעורין ח齊צין.
 עי' ליקון דף לד ע"ה רס"י
 לד"ה ערך: [מכמה"י תומ'
 ד"ה תפשת מרובה
 ריבוי ובן בפרק כמה
 דדר"ה. ע' יומת דף עה
 ע"ג מום' לד"ה וילף מס' זול
 וכו']

תורה אוד השלים
 א) ויהי באשר בלה
 יצחק לברך את יעקב
 ייהי אך יצא יצא יעקב
 מאת פנוי יצחק אביו
 עשו אחיו בא מצדון:
 בראשית כו, ל

ב) וַיֹּאמֶר יְהִקְמָבָא לֵאמֹר נָא
מְצָאתִי חַן
וְלֹקַחַת מְנֻחָתִי
כְּעִינֵיךְ כְּפָנֵיךְ בְּרָאֵת
מִדְיָה כִּי עַל בֵּן רָאֵיתִ
פְּנֵיךְ בְּרָאֵת פְּנֵי אֱלֹהִים
וּבְרוּנוֹן בְּרוּנוֹן

ונחרצני: נראשת את זו
ב) והיו ההברבים פירוש
בגנפים למעלה סכךים
בגנפיהם על ההפרת
יפניהם איש אל אחיו
אל ההפרת יהו פנוי
הברבים: [שמות כה, כ]

ה) והבית אשר בנה
ח' מלך שלמה לי
ששימים אמה ארכו
יעשרים רחבו ושלשים
אמה קומתו:

(מלכים א', כ) קומת הַבְּרוֹב הַאָחֵר עַשֶּׂר בְּאַמָּה וּבֵין הַכְּרוֹב הַשְׁנִי: [מלכים א', כו] (ז) עַשֶּׂר אַמָּות אַרְךָ הַקְּרֻשׁ וְאַמָּה וְחַצִּי הַאַמָּה רֶחֶב הַקְּרֻשׁ הַאָחֵר: [שמות כו, טז] (ח) אַרְץ חַטָּה וִשְׁעָרָה גֶּפֶן וִתְּאֵנָה וּרְמֹנוֹן אַרְץ יְהוָה יְשִׁימֵנוּ וּבְרֹאֵנוּ:

רבעם ח, ח

יקוטי רש"י

ברביה. פַּי מִינּוֹק
[חגיגה יג:]. הַיְינוּ פָנֵי
בְּדֻרּוֹב הַיְינוּ פָנֵי אָדָם.
מֵהֶן קָנַ פָנֵי כְּלֻוֹת מֵהֶן קָנַ פָנֵי
אַלְדָס וְלִי נֶהֶן הַמָּלָךְ קָנַ
שָׁם]. בְּבִינּוֹנִית.
בְּהַמְּסָעָה זָמֵן וְצִנּוּנִים לְכָל

הולדס ויס גדוֹלָה מִמְנָה
כַּלְהַמֵּר נְכִינָד גוֹלִין
(פֶּמַּתִּים פּו.). סְמִי הַמּוֹת
זַיְוָן נְצֻוֹצָן הַכִּילָה הַמְתַ
מִילָה עַל כָּל מִשָּׁה חַי
הַגְּנָעָן וְהַמְתַ יְמִילָה עַל יָה
חַי הַגְּנָעָן נְמַנְתָה יְמִילָה עַל
כָּל מִשָּׁה הַגְּנָעָן [עִירּוּבִין].
[ד:]. אַמְתָה בְּנִין.
הַמּוֹת כְּגֹונָן הַקְּלִישִׁים

כגון **סיליעות** [שם]. **כגון** **חוותם** **בבית** **ומזעם** **שעוולת** **מנוחות** **צ.**. **אמת** **בלים**. **כגון** **למומי** **הלוון** **ולווחר** **ובזמן** **מי** **במה**

ונכלה וכן סהיל רילוכתיה
המנוגע. כתיב וכתיב הילו
לט' כדין מלודו הין הילו
ונובין שם].

בר יוכני. עופ גדור היה מלך וצכירות (דנ י): המלין פעם
המת הנילא כל יוכני ציה צמקומנו ונעשה צisis כלcis וציצלה:
ז' הריש: פני פני גמר. ג"ס גמל וצלייפלטה נג כתיכ פני:
תשפת מרובה. צמוקס צהתה צומע ה' המועט צמלואה נג תפצת
ז' לברצית הפיה לך רמיינו יברוי

בנץ דס מקוס גראט זלהוי להניט צו צני תפלאן כדהמליין גראט
המוואת תפילין (עירוצין דג נא:) ווארע"ג לגדי נץ כתיכ מוח וממלוגמיין^ט
צין עינובי^ט והמליין פלק החולמל (קייזין טו). גדי ינחי המליך רקס
זהס נץ עיניך צין עיניך האי צין עיניך מצמע כמו צין עיניך דכתיב

דבר יוכני תפשה מרובה לא תפשה תפשה
מצועת תפשה ואימא באפי דציפרתא חזוטר
שובה אמר רב אחא בר יעקב רב הונא פני
פניהם גמר כתיב הכא אל פניהם חכמתה וכתיב
החתם ^א מאת פניהם יצחק אביו ונילף מפנים של
מעלה דכתיב ^ב כראות פניהם אלהים ותרצני
תפסת מרובה לא תפשה תפשה מועט
תפסת ונילף מכروب דכתיב ^ג אל חכמתה
יהיו פניהם הכרובים אמר רב אחא בר יעקב
גמורי אין פניהם כרובים פחותין מטפח ורב הונא
גמי מהכא גמי ומאי כרוב א"ר אבاهו
^ד כרביא שבן בבל קורין לינוקא רבי אל
אביי ^ה אלא מעתה דכתיב ^ו פניהם האחד פניהם
הכרוב ופניהם השני פניהם אדם היינו כרוב היינו
אדם אף רברבי ואף זוטרא וממאי דחללה
עשרה בר מסכבה אימא בהדי סכבה אלא
חכמת עולמים גמר דכתיב ^ז והבית אשר בנה
מלך שלמה לה ששים אמה ארכו וعشרים
רחבו ושלשים אמה קומתו וכתיב ^ח קומת
הכרוב האחד עשר באמה וכן הכרוב השני
יתニア מה מצינו בבית עולמים כרובים בשליש
הבית הן עומדים משכן נמי כרובים בשליש
הבית הן עומדים משכן כמה הוא עשר אמות
坐着 דכתיב ^ט עשר אמות אורך הקרש כמה הוא
להו שיתין פושבי תלתיה כמה הוא עשרים
פושבי דל עשרה דארון וככורת פשו لهו
עשרה וכתיב ^י והוא הכרובים פורשי כנפים
למעלה סוכנים בכנפיהם על חכמתה קרייה
חמנא סכבה למעלה מעשרה ממאי
גדפינהו עילוי רישיהו קימי דלמא להדי
רישיהו קימי אמר רב אחא בר יעקב למעלה
כתיב ואימא דמידלי טובא מי כתיב למעלה
למעלה הניחא ^ו לר' מאיר דאמר כל האמות
היו ביןנות אלא לר' יהודה דאמר אמה של
בנין ששה טפחים ושל כלים חמישה מי
איכא למימר ארון וככורת כמה הוא לתמןיא
יפלגא פשו لهו חד סרי ופלגא אימא סוכה
עד דהוא חד סרי ופלגא אלא לרבי יהודה
הלאתא גמורי לה דאמר ר' חייא בר אשיה אמר
רב ^ז א שיעורין חיצין ומחיצין הלכה למשה
מסני שיעורין ^ט דאוריתא נינהו דכתיב
ארץ חטה ושערה וגפן ותאננה ורמון ארץ
וית שמן ודבש ^ו אמר רב חנין כל הפסוק הזה
לשיעורין נאמר חטה לבית המנוגע דתנן
^ו ב הגנום לבית המנוגע וכליו על כתפיו
יסנדלו וטבעותיו בידו הוא והן טמאין מיד
היה

ילפת צעי חללה חד קרי ופלג
וכיוון לכלוים נטליות הניתן
ופלגיה מתת כנפייה: לרבי
מחיה הלאה גמיili לה מכוב
מחיה ריח ובהכי הויה מתח
חכילת חייטר וככומת לישת
ומוחיצין. הלאה מחיה: לרבי
הרץ יסלהן טהפילו צדורי
צדורה: בין על בתפין /

אין מיד. ככל שסיכון לכתייך (ויקלח יד) וכשה היל הסית
ובכיבים (כת"י): **ל** נדצ"ל מטוכך,
ללים פ"ז מ"ט עיי"ש ומש"כ רשי"
שטרגמינגן] (גליון): **מ** [בתרגום
דעסוי]: **י** צ"ל וגביו (רש"ש):
היל הסיכון לכתייך (ויקלח יד) ולן
היל הסיכון לכתייך (ויקלח יד) וכשה היל הסית
בכני בעי סיכון [ברכות מא]. **כ** לין על כתייך ובנדליך וטבעותיו בידיו

**הgeomין צילו כצעומי לומיהם למלוי: טמאין מיד. כל שמייה לכתיים
ויש לה פוד למבינים: ג] צריך לומר גוף של כרובים (כת"י): ל] נדצ'ל מפוכך,
בנפש): פ] ציל מגובהן (כת"י): ו] היא משנה בכלים פ"ז מ"ט עיי"ש ומ"כ רשי"
בריתא, או שצ'ל ברשי"י "כבדם": ז] ציל הא מתרגמיגן] (גליון): ט] [בתרגום
גליון]: ט] ציל מלא תשימנו קrhoה בין עיניכם (ר"ש דעתו): י] ציל וגביו (רש"ש):
מיד. צילו בכו הני הולח וככל היל הגית וכשווים לנו נמי שמייה וברכות מא. צליו עלי**

רביינו חננאל

ושנינן תנא מבית
עולםם גמר לה רכתיב
והבית אשר בנה המלך
שלמה וגוי ודברי פשוט
הן. נמצאו הכרובים על
גביה הכפורת במשכן
עומדים בשליש הבית
שהוא כי טפחין דל מיניה
עשרה טפחים לארון
וכפורת כודרין פשו
להו עשרה וכותיב והיו
הכרובים פורשי כנפים
למעלה סוככים בכנפיהם
נמצאו כנפי הכרובים
למעלה מעשרה וקרי להו
סכה ש"מ כי חלה
עשרה זולתי הסכה.
ואקשין ממאי
דכנפיהן למעלה
מראשיהן היו פורשי
שנמצא החל עשרה
טפחים דלמא בהדי
רישיהו הו קיימו
ונמצאת הסכה למעלה
מכל עשרה. ושנין
מדכתיב פורשי כנפים
למעלה ש"מ למעלה
מראשיהן. הניחא לר'
מਐר. דתני במס' כלים
בפרק ט"ז כל האמות היו
ביבניות ומפורש דאמה
של משה הייתה קטנה
ואהחרת הייתה יתרה עליה
חצי אצבע ואחרת יתרה
עליה חצי אצבע נמצאת
האמה שהיא ששה
טפחים וחצי אצבע היא
הביבנית שיש פחות מה
הימנה חצי אצבע ואחרת
יתירה עליה חצי אצבע.
אלא לר' יהודה. רפליג
עליה דר"מ דאמר אמה
של בנין ר' טפחים ושל
כלים ה' נמצאת ארון ז'
טפחים ומהצה כי כל
הוא וכפורת טפח הרי ח'
וחצי נשארו קומות
הכרובים י"א טפחים וחצי
ה) הנה צריין להיות
שיעור י"א טפחים חצי
הסוכה. ושנין לר'
יהודה גمرا גמיר לה.
שיעור דסוכה י' טפחים
דאמר רב חייא בר אשיה
אמר רב שיעורין חציין
ומ奇特ות הל"מ מ奇特ות
הא דאמרן שיעור מ奇特ות
של סוכה עשרה טפחים
הל"מ. הניחא לר'
יהודה צורך הלכה אלא
לדר"מ מדאוריתא היא
כדרמן ארון ט' טפחים
וכפורת טפח הרי עשרה
והכרובים סוככים על
הכפורת. ושנין לר'
מਐר מדאוריתא גובה
הרבנות אתאי הלכתא
לגור אסיק מ奇特ה
ולודפין עקומה ד' אמות
ופחות מג' כלבוד דמי.
ואקשין שיעורין
דאורייתא נינהו רכתיב
ארץ חטה וشعורה א"ר
אבין כל הפסוק הזה
לשיעורא נאמר. חטה
רתנן בנטגים פרק י"ג מי
שנכנס לבית המנוגע

חשך שלמה על ר'ח

הגהות וציוונים

ה' [שם איתא ר' פ' לאבוי] (גליון):
 ז' [בגליון שבדרפוס זיטאמיר כתוב כאן
 הגדרה זו היא דרך דרש או שצ"ל פוכה (מנחם מש' כדתניא" אין הכוונה שהי אונקלוס איתא בית עינוחי גגליו וטמפל]

א מיי' פט"ז מלהכות
טומחה נרעת הלכה ז:
ב מיי' פ"ג מלהכות
טומחה מות הלכה ח:
ג מיי' פ"ה מלהכות
נוירות הלכה ז סמג
למיין הנ':
ט ד מיי' פ"ה מסל'
צפת הלכה ה:
ה ה מיי' פ"ז מלהכות
כליס הלכה ז:
יא ו מיי' פ"ג מלהכות
ענימה עstor הלכה ג
וועיג למיין סט טור ס"ע
ה"ס ק"י מריך קעיף ה:
זוב ז מיי' פ"ה מסל'
הייטוי ניטה הלכה כו
פ"ה מלה' מקוות הלכה
כ סמג למיין קיה וועידן
כמם טווע"ע י"ד ק"י קלח
קעיף ה:
זוג ח ט מיי' פ"ה מסל'
מקוות סס טווע"ע
סס סעיף ה:

תורה אור חלום
א) ארץ חטה ושערת
גפן והאננה ורמוון ארץ
וית שמו ודברש:

וְהִיא בַיּוֹם הַשְׁבִיעִי
גָּלַח אֶת כָל שַׁעֲרוֹ אֶת
אָשׁוֹ וְאֶת זָקָנוֹ וְאֶת
בַת עֲנֵנוֹ וְאֶת כָל
שַׁעֲרוֹ גָּלַח וּכְבָס אֶת
גָּדְיוֹ וַרְחִזָ אֶת בָשָׂרוֹ
גָמִים וְטִהָר : [ויקרא י, ט]

-בינו חננאל

כללו על כתפו וסנדלו
טבעותיו בידו הוא והן
שמאין מיד כו'. מצאנו
עכстоль בפסוק והבא אל
גביית והאוכל בבית היה [לו]
השוכב בבית היה אל הבית
ומר והבא אל הבא
דיו ואני אומר הבא
שاما האוכל והשוכב לא
יש ותניא בתורת הכהנים
גם סופנו לרבות [הבא
אל] הבית ע"פ שאינו
אוכל ולא שותה מה
ע"ל אוכל ושותה אלא
יתן שייע' להבא כדי
ונכיל' ה) בשכיבת וכמה
יעור אכילה כדי אכילת
גביה פת חטין ולא פת
טעורין מיסב ואוכלן
לLEFTן ושנין במס' פרה
פרק ראשון [אמרו]
יוצא בו (אחד) האוכל
גביה המנוגע פרס
ישלש לקב אמרו לא
לייח' לסאה אמר להם
כך שמעתי סתום אמר בן
גוזאי אני אפרש כשאתה
זומר מג' לקב אין בו
וללה וכשאתה אומר
לייח' לסתה מיעתו
זולתו. שעורה. עצם
ישוערה מטמא במגע
גמsha ולא באهل
מפורש במס' אהלות
אלכתא והאי קרא רכתיב
זרץ חטה וشعורה וכו'
גסכתא בעלמא.
חיצין דאוררי נינהו
כתיב וחזק את בשרו
גמים שלא יהיה דבר
וחוץ בין ובין המים.
דחיפין מן התורה
חיצת בשרו כי אתαι
לברא לשייריו ויירבו גבי

אכזב // שעון שעון נמי

גפן כדי רבייעית יין לנזיר. פ"י בקונטום כדי רבייעית צה"ל היקולי נויל להיכל למן דהמ"ל גמ"ג נויל (דף יד:) לוולצין עליון ומלהנין מנטרfin לשיעור רבייעית יין דהס יתנס נוכם מליה יין ויהי ממנה רבייעית יין ויהי מטה נוכם מליה מיס דיין עכ' ויהי ממאל נאהת הלא נאך ונגדך על צפת הטעם יותר מן האMISS וצראץ עילווצין (דף ז.). פ"י בקונטום גפן כדי רבייעית יין לנזיר נח'יט מלקות מצמע צלואה לומל חס צטה רבייעית יין ויהי זה מעניין הלחמים למשעליין וזה מילתא הפלתי וכמו צפירות כהן עיקר וכי הלי גוונת תניהם צטוקפתה לנайл^ט כיד הוועוד עצה מאייה כווק מליה יין ומאייה זית לחגולי ונותן לתוכו וצופע חס צטה כיונת צו חייך וחס להו פטול דצלי לי עקיינה לי הלווען צן עוזיה הומל היעו חייך עד ציטה רבייעית והצמה קוגיה לבעתין כל' הלווען צן עוזיה ומיין להו צכך להכי נמי היה לדעך רבייעית^ט לפלק צלה מניין (נויל דף יא). כוותיה והע"ג להמלין התס צפלוגת לה קמיילי לה חייך וזה הע"ג לפלייג עלה לך עקיינה וצנויל נמי היכלה צפלוגת צפ' ג' מניין (דף יב). דתנן ומיינו חייך עד ציחכל מן הענויות כוית מאננה להזונה הומלת עד ציטה רבייעית יין לי עקיינה הומל הפילו צלה פטו ציין ויס צו נקרף כוית חייך והמלה נגמ' [דף יב:]
ת"ק מדמה להו היקולי נויל ציטה וצאלילת עליון ולולצין נמי צעי רבייעית

ליו ברגליו וטבעותיו מיד והן טהורין עד צם פת חטין ולא פת ליפתן | שעורה דתנן ב מגע ובמשא ואינו כי רבייעית יין לנזיר את שבת רמנון דתנן יעורן כרמוניים^א ארץ של שיעוריה כזיתים עתקה הא איבא הני דוב שיעוריה כזיתים יום הכפורים^ב אלמא לא שיעורין מי כתיבי היא אסמכתה בעלמא נינחו דכתיב^ב ורחש שלא יהא דבר חזץ תאיל הלכתא לשعرو אמר רבה בר בר חנה החיצצת שלש אין שعرو נמי דאוריתא ת בשרו במים את הוא שערו כי אתה י"ד אמר רב כי יצחק דבר

ב' כינוי זצמיה ור' עהיזה סצ'ר

לט' יכול מה היכולת ככזו של כלום מה שסתיו וכלה קאה גירמה זו דרכיה הוכחנו דמג'יך רציעית גמ'ידי להיכולת וגלייך נומל דמג'מע ליה דכי קתני עד ציחכלן מן הענויות כוית ר'ה כסתיה ממנה להזונה דהומלת עד ציצטה רציעית ר'ה היכולת ה'ה מל' נקיין היכולת מזוז ליליף מיניה לעניין סתיה ומול נקיין סתיה מזוז דיליף מיניה לעניין היכולת ולר'ת גליק סס גנויל ת'ק לה מדמה לו לכל חיומי נויל להיכולת וכן מלה כספער יאן ויז ספליס סכתוב הבן לה מדמי לו להימורי נויל לסתיה והכל חדל הכל להיכולת ניתה טפי פ' מנה להזונה מהלחת אין היכולת לסתיה ונח לפין מהדי ולגירמה זו הויה היכולת כזית לכווי עולם וכסמעתין גראם לר'ת כוית אין לנזיר וחתיה ככ"ע ובמדי להיכולת וקהה לאפי לר'ת דמחי נפקה מינה דמצערין חוטו זית בוכום מלה אין דכן יכול לאער בנים כמו יין גמוקס ציצומו היות חיולי אין אין גמיס סס זון להמלין¹ לחיב' צותה מה שמפיר ציעול כוית מן היין להו אערו הלה אין וקהה מזמע צירוצליי לנויל² כפל'ת להיכולת לכווי לרצין זכר זכר מה זכר שנחלם להן רציעית ה'ה זכר ההמול ציה כזית: **כל** כל בעלי בתים שייעורן כרמוניים. גזי כל עז זוכליין ציעורן כויתים³ העזוי למסקיים כו' וזה דהמל גמוף חמוניע ס ועדין כל הוה נקדל למומיס היינו הס ימדו למומיס ה'ה קתמו למומיס דהמלו צלהה הטעויס זה זזה ולה ציהה גלייך נקב גודל כל (צתה דף זה): כמושיה למן⁴ מזמע למן ה'ה דלה קהמל למומיס יזקיה ניקב כמושיה זית וקתמו וחוזר וניקב כמושיה למן וקתמו עד צהצלימו נקדלה למומיס מהו זהה הין נומין נקהת דרכ נקב כל כמו שהיה יוהה זה המל זה צפניע עלמו ה'ה צnis גדוליס יותר מדהי והגדלים הרצעה הטעויס קטניות זכתה קיג': ד"ה עד ומקופות עירוגין ד: ד"ה ציעורן]: **אלא** הלאה ליוםה (דף פ. ופס) דה'ר יומן ציעוריין ועונזין הלה נזהה ממיין גzin וקהה להזורה גירמה דמחיי קפליך מיכתב כתמי ה'ה ממיק הכה גל ציעול הקהה מיכתב כתמי וועל דככל דוכתא דמיימי ה'ה קלה טעם עונזין מיכתב כתמי הלה חיימה ציעוריין כל עונזין וגפ' כילד המל⁵ ר' יתקן כל המוקדש בפסקוק זה מוקדש נזרכה שנחלם ה'ה נהמר וזה מה דמחיי דמפיק התס וחדך ציעוריין מי כתמי ה'ה פלייגי:

ח' שלמה על ר"ה (ה) ר"ל נדרן סכינה וכיינו סיכום מיסק ותוכנן.

היה לבוש כלו: להיקלו לנו גדיו: הוא טמא מיד. לכתיב וכזה הלא כתית יטמה: זה טהורין עד שישחה. לכתיב (יקלה י) והולך כתית יכמ' וגוי ודרzin כת"כ) אין לנו הולך הולך כלו סוכן סוכן כלו הולך לנו הולך לנו סוכן מניין ת"ל יכמ' גדיו

א היה לבוש כלו וסנו באצבעותיו הוא טמא שישחה ב כדי אכילת נ שעורין מיסב ואוכל ב עצם כشعורה מטמא מטמא באهل יגפן תאנה דגרוגרת להוזע ה כל כל בעלי בתים י זית שמן (ודבש^ט) ארי כל שעוריה סלקא וא אמרינן אלא אמא י דבש^ט וכחותבת הגסה דאוריתא נינהו ותשב אלא הלכתא נינהו^ט והוא הציצין דאוריתא (ט) את בשרו) במים^ט בין לבין המים כי כדרבה בר בר הנהי ד חנימא אחת קשורה חוותות שתים אני יוד נינהו דכתיב ורחץ א הטפל לבשו ומאי הלכתא לכדרבי יצחח

ה) הלאות פיק ז מ"ג,
ג) סנת קע: כליס פ"י
מ"ה עילוין 7: כד.
כלcum מה, ג) יומא עג;
ל) עייןתוס יומא עט.
ו) עילוין 7: פקמיס קט.
ע"ז [פging 69 י.ה.]
ז) פרשת מצורע פ"ה
ה"ז (ע"יש), ט) אהלות
פ"ב מ"א, ט) יומא פ;
י) ריש פ"ד, כ) פ"ז סוף
ה".

הגחות הב"ח

(ט) תוס' ד"ה הלא כלכמת
וכו' מטעם קת דדרישה
גמורה היא דהמלה:

הגחות וציוונים

ל] [כברכות מא ע"ב וכן
בilkoot ליתא] (גליון)
ג] [כברכות איתא אמר
ר"י בר חנינא] (גליון):
ג] [כברכות מא ע"ב
איתא מדרבנן וקרא
אסמכתא וככו] (גליון):
ל] [ע"י פסחים קט ע"א]
(גליון) דשם לפ"י ליה
מורוח במים את כל
בשרו (ויקרא טו), ועיין
ילקו"מ, ושם נוסף ע"פ
המהרש"ל עי"ש
הגהו"צ: ס] נהה זו ע"א
[ב"ק פג ע"א עירובין ד
ע"ב ושם אי' בר רב
הונא] (גליון): ו] בכתבי
ששיערו: ז] בכתבי
נוסף שאבלן (דק"ס):
ט] בדק"ס מביא שככת"י
רישי כתוב טומאת מות
ואיסור נבילה חלב
וכו': ט] צ"ל רבייעות
(ברפו"ר רבייעי):

בניהם נעלם געמידה וסולג'ן וגיה שואה קהילתו יומת. ואוכלה בלייפציג. שנמלכת מלה [עירובין שם]. ואינו מטמא באלה. הלאה למטה ממי יטה [ברכות שם]. סוס עס צלט צלט עד שיח טס סדרה שלימה הוא גולגולת הוא רוח נניינו כי זוקרים וירק מהת, והוא רוח מניינו קכל'ה לאליס [עירובין שם]. כדי רביעית יין לנזיר. הכל חלומות ווגיס וולדין כשיור רביעית יין פיעז ולין סייער רביעית יין ולכיעת מיס צוין לפני טאיין עז וכמיס קלוזין ויט כראיעת יין יומל ממה שייט כראיעת מיס לדה מלין [צצתם (דף ע.)]. גדי רביעית לדס שכול נקרוט ולעמדו על כוית מטעס דסמיין, הכל מיידי דקליט לאו פוה רביעית לדידה כוית [ברכות שם]. למיטו מלקות [עירובין שם]. גדורגרת. פיהם מהנה יניטה וגיה שכיערו כל הוכל מס לעניין סוגה צפת לדמן [צצתם ע.]: המויה הוכליין כגרוגלת [שם ד.]: להוציאת שבת. לדמן המויה הוכליין כגרוגלת [צצתם ע.]: והייח מהנה יניטה [ברכות שם]. כל בליך בעליך בתים. לגדי כליע עץ מהה גממקת כליס. שייעורן ברמוניים. לנואר מטומתן היל פחות מכחן מיק עלייה וליה מנטיל ליה [שבת קיב.]: ניקב כמויה הנו מטהמש צו רמוניים, היל כל הויין השועם למכוול לא הוי שיעורייה נאכין. דברש. היל מועל נטולת פול 7 מגיהין בכளיס כי הס מוי' חמיין וליה מתמליס צגלאיס וליה מפיריות צעמקים, היל מה פציטה לה ננה דטמليس מוי' חמיין צזיטר [שיין]